

พระธรรมดาเนียล - ตอนที่ห้าสิบเจ็ด

การเปิดเผยความลับเชิงพยากรณ์แห่งพระธรรมวิวรณ์:

การเดินทางผ่านคำพยากรณ์วาระสุดท้าย

Jeff Pippenger

2024-01-21

บรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งหลายต่างกล่าวถึงวาระสุดท้ายของโลก และคำพยากรณ์ทั้งปวงก็มาบรรจบและสิ้นสุดลงในพระธรรมวิวรณ์ ในพระธรรมวิวรณ์นั้น ได้มีการหยิบยกแนวเดียวกันขึ้นมาเช่นเดียวกับในพระธรรมดาเนียล เพราะทั้งสองเป็นพระธรรมเล่มเดียวกันในสาระ หลักการเชิงพยากรณ์ทั้งสี่เหล่านี้ได้ถูกบันทึกไว้อย่างมั่นคงแล้วในบทความก่อนหน้านี้ ในพระธรรมวิวรณ์ เราได้รับแจ้งว่า ก่อนที่เวลาการทดลองจะสิ้นสุดลงเพียงเล็กน้อย จะมีคำพยากรณ์ซึ่งได้ถูกผนึกไว้ นั้นถูกเปิดผนึกออก บทความเหล่านี้ได้เสนอองค์ประกอบเชิงพยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับข่าวสารในพระธรรมวิวรณ์ซึ่งบัดนี้กำลังถูกเปิดผนึก ข่าวสารนั้นมีใช่ความจริงเชิงพยากรณ์เพียงประการเดียว และองค์ประกอบทุกประการของข่าวสารที่กำลังถูกเปิดผนึกนั้น ล้วนอยู่ในข่ายแห่งวิวรณ์ของพระเยซูคริสต์

ข่าวสารถูกเปิดผนึกก่อนการสิ้นสุดแห่งเวลาการทดลองเพียงไม่นาน เมื่อ “เวลาใกล้จะมาถึงแล้ว” หนังสือดาเนียลและวิวรณ์ ประกอบกับคำอธิบายจากงานเขียนแห่งพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ มีความเฉพาะเจาะจงอย่างยิ่งเกี่ยวกับกระบวนการที่สัมพันธ์กับการเปิดผนึกของข่าวสารเชิงพยากรณ์ เป็นสิ่งใดแห่งตระกูลยูดาห์ที่ทรงกระทำการเปิดผนึกนั้น และเมื่อพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น พระองค์ทรงใช้วิธีการที่มีแบบแผนในการนำเสนอข่าวสาร พระองค์ทรงรับข่าวสารนั้นจากพระบิดา ผู้ซึ่งทรงถูกพรรณาน่าว่าทรงถือพระคัมภีร์ไว้ขณะที่ถูกผนึกด้วยตราทั้งเจ็ด สิ่งใดแห่งตระกูลยูดาห์ ผู้ซึ่งทรงเป็นทั้งรากแห่งดาวิดและพระเมษโปดกที่ถูกปลงพระชนม์ ทรงรับหนังสือนั้นจากพระบิดาและทรงแกะตราผนึกทั้งหลายออก

แล้วพระเยซูทรงประทานข่าวสารนั้นแก่กาเบรียล ผู้ซึ่งร่วมกับทูตสวรรค์องค์อื่น ๆ ถ่ายทอดข่าวสารนั้นแก่ผู้พยากรณ์ ผู้บันทึกข่าวสารนั้นเป็นลายลักษณ์อักษรและส่งไปยังคริสตจักรทั้งหลาย เมื่อถึงกาลที่จะเปิดผนึกข่าวสารเชิงพยากรณ์ การเปิดผนึกข่าวสารเชิงพยากรณ์นั้นก่อให้เกิดกระบวนการทดสอบสามขั้นตอน ซึ่งทดสอบบรรดาผู้ที่อยู่ภายในคริสตจักรทั้งหลาย อันเป็นกลุ่มเป้าหมายของงานเขียนของผู้พยากรณ์ และโดยอาศัยการตอบสนองส่วนบุคคลของสมาชิกคริสตจักรเหล่านั้น พวกเขาจึงกำหนดได้ว่าตนอยู่ในหนึ่งในสองจำพวก ผู้ที่ยอมรับความรู้ที่เพิ่มพูนขึ้นซึ่งเกิดจากข่าวสารที่ถูกเปิดผนึกนั้น ถูกระบุว่า เป็น “คนมีปัญญา” และผู้ที่ไม่ยอมรับนั้น ดาเนียลระบุว่า เป็น “คนอธรรม” และมีทิวระบุว่า เป็น “คนโง่”

ปัจจัยทั้งปวงเหล่านี้ที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการเปิดผนึกความลับเชิงพยากรณ์สุดท้ายนั้น ได้รับการกล่าวถึงและเน้นย้ำไว้ในวิวรณ์บทที่สิบเจ็ด ข้อเก้า เพราะข้อนี้ระบุถึงองค์ประกอบประการหนึ่งของวิวรณ์แห่งพระเยซูคริสต์ ซึ่งจะทดสอบผู้กราบนมัสการทั้งสองจำพวก โดยระบุว่าผู้ที่จะเข้าใจสารซึ่งตามมาภายหลังถ้อยคำเตือนของข้อนี้ คือ “ผู้มีปัญญา”

และนี่คือสติปัญญาที่มีปัญญาอยู่ หัวทั้งเจ็ดนั้นคือภูเขาเจ็ดลูกที่หญิงนั้นนั่งอยู่บนนั้น และมีพระราชาทิ้งเจ็ดด้วย: ห้าพระองค์ล่วงไปแล้ว และองค์หนึ่งทรงอยู่ และอีกองค์หนึ่งยังไม่ถึง; และเมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว ก็ต้องดำรงอยู่เพียงช่วงเวลาสั้น ๆ และสัตว์ร้ายที่เคยมีอยู่และไม่มีอยู่แล้วนั้น มันเองเป็นองค์ที่แปด และเป็นมาจากทั้งเจ็ด และมันกำลังมุ่งไปสู่ความพินาศ วิวรรณ์ 17:9-11

“จิตใจที่มีปัญญา” คือจิตใจของ “ผู้มีปัญญา” “ผู้มีปัญญา” เข้าใจการเพิ่มพูนของความรู้ และการเพิ่มพูนของความรู้ซึ่งถูกนำเสนอทันทีภายหลังเครื่องหมายบ่งชี้เชิงพยากรณ์ อันระบุถึงความจริงที่จะเป็นที่เข้าใจโดยผู้มีปัญญาและถูกปฏิเสธโดยคนอธรรม ก็คือความจริงที่เกี่ยวข้องกับบรรดาอาณาจักรแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ซึ่งได้ถูกเสนอไว้ในชื่อพระคัมภีร์ที่ตามมา ข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นเป็นภาพประกอบสุดท้ายของบรรดาอาณาจักรแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ และสิ่งที่ถูกเปิดผนึกในวาระสุดท้ายนั้นก็คือ อาณาจักรทั้งแปดนั้นได้ถูกเป็นภาพแทนไว้แล้วเช่นกันในภาพประกอบแรกของบรรดาอาณาจักรแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ในพระธรรมดาเนียล บทที่สอง

การเปิดเผยแห่งความจริงยืนยันทรศนะอันจำกัดเกี่ยวกับอาณาจักรทั้งหลายแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ ซึ่งประกอบเป็นหนึ่งในอัญมณีของมิลเลอร์ แต่ความจริงนั้นส่องสว่างยิ่งกว่าสิบเท่า เพราะความจริงนี้มีเนื้อหามากยิ่งขึ้นกว่าที่พวกมิลเลอร์ได้เข้าใจจากจุดจำกัดของตนในประวัติศาสตร์ และมันเป็นตัวแทนของบททดสอบ ดังที่แสดงไว้โดยจำนวน “สิบ” และโดยสัญญาณเตือนแห่งคำเตือนเบื้องต้นที่ว่า “นี่แหละคือจิตใจที่มีปัญญา” ซึ่งในเชิงพยากรณ์ตีความได้ว่า ความจริงต่อไปนี้จะทดสอบคริสตจักรทั้งหลายที่ได้รับข่าวสารซึ่งถูกคัดลอกก่อนเวลาปิดประตูพระกรุณาธิคุณไม่มานาน.

ในวิวรรณ์บทที่สิบเจ็ด

ยอห์นถูกพาเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแห่งความมิดมนของอำนาจสันตะปาปาซึ่งยาวนานหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี เขาถูกวางไว้ ณ ตอนปลายสุดของช่วงเวลานั้นในปี ค.ศ. 1798 ซึ่งเป็นประวัติศาสตร์เดียวกันทุกประการกับที่เขาถูกวางไว้ในวิวรรณ์บทที่สิบสาม

และข้าพเจ้ายืนอยู่บนทรายริมทะเล และเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มีเจ็ดหัวและสิบเขา และบนเขาทั้งสิบมีมงกุฎสิบอัน และบนหัวทั้งหลายของมันมีนามแห่งการหมิ่นประมาทพระเจ้า วิวรรณ์ 13:1

“ทรายแห่งทะเล” เป็นตัวแทนของปี 1798

เพราะมันเป็นจุดยืนทางประวัติศาสตร์ซึ่งยอห์นได้รับการสำแดงให้เห็นตำแหน่งสันตะปาปา (สัตว์ร้ายจากทะเล) ในกาลอดีต และเห็นสหรัฐอเมริกา (สัตว์ร้ายจากแผ่นดินโลก) กำลังผงาดขึ้น และในที่สุดจะกล่าวถ้อยคำตั้งพญานาค ณ เวลาของกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้จะมาถึง จากนั้นสัตว์ร้ายจากแผ่นดินโลกจะบีบบังคับโลกให้ยอมรับ “รูปของสัตว์ร้าย” ซึ่งจะกล่าวถ้อยคำและบังคับใช้กฎหมายวันอาทิตย์เหนือหัวทั้งโลก.

“ในเวลาที่ยานอำนาจสันตะปาปา ซึ่งถูกริบกำลังของตนไป ถูกบังคับให้ยุติการข่มเหงนั้น ยอห์นได้เห็นอำนาจใหม่หนึ่งผงาดขึ้นมา เพื่อสะท้อนเสียงของพญานาค และสืบต่อกิจการอันโหดร้ายและเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าเช่นเดียวกันนั้น อำนาจนี้ ซึ่งเป็นอำนาจสุดท้ายที่จะทำสงครามต่อคริสตจักรและธรรมบัญญัติของพระเจ้า ได้รับการพรรณนาด้วยสัตว์ร้ายตัวหนึ่งที่มีเขาเหมือนลูกแกะ สัตว์ร้ายทั้งหลายที่มาก่อนหน้านี้ได้ขึ้นมาจากทะเล; แต่ตัวนี้ขึ้นมาจากแผ่นดิน อันเป็นภาพแทนการผงาดขึ้นอย่างสันติของชนชาติที่มันเป็นสัญลักษณ์ถึง—สหรัฐอเมริกา” Signs of the Times, February 8, 1910.

ยอห์นถูกรับขึ้นไปยังจุดยืนเดียวกันในประวัติศาสตร์
เพื่อรับการนำเสนอครั้งสุดท้ายเกี่ยวกับบรรดาราชาอาณาจักรแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ในบทที่สิบเจ็ด
เมื่อยืนอยู่ ณ จุดยืนนั้น บรรดาราชาอาณาจักรก็ถูกนำเสนอแก่เขา ประการแรก
เขาได้รับแจ้งว่าสัตว์ร้ายนั้นควบคุมทั้งคริสตจักรและรัฐ เพราะนางนั่งอยู่เหนือทั้งเจ็ดศิระและเจ็ดภูเขา
การที่หญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ผู้นั้น เป็นการระบุว่านางคือผู้ที่ชีสัตว์ร้าย
และผู้ที่ชีสัตว์ร้ายก็คือผู้ที่ควบคุมสัตว์ร้ายนั้น

และหญิงนั้นซึ่งท่านเห็น คือมหานครนั้น ซึ่งครอบครองเหนือบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก วิวรณ์ 17:18

คำว่า "ครอบครอง" หมายถึงการยึดถือและการปกครองเหนือ ผู้ชีควบคุมสัตว์ร้ายโดยถือบังเหียนไว้
สมณสำนักโรมันปกครองเหนือศิระทั้งเจ็ด และเหนือภูเขาทั้งเจ็ดด้วย ในพระธรรมดาเนียล บทที่สอง
ดาเนียลแจ้งแก่เนบูคัดเนสซาร์ว่า พระองค์ทรงเป็น "ศิระ" แห่งทองคำ ในพระธรรมอิสยาห์ บทที่เจ็ด "ศิระ"
ยังหมายถึงกษัตริย์ เมืองหลวง หรืออาณาจักรด้วย

เพราะศิระแห่งซีเรียคือดามัสกัส และศิระแห่งดามัสกัสคือเรซิน; และภายในหกสิบห้าปี
เอฟราอิมจะถูกทำลายจนมิได้เป็นชนชาติหนึ่งอีกต่อไป และศิระแห่งเอฟราอิมคือสะมาเรีย
และศิระแห่งสะมาเรียคือบุตรของเรมาลียาห์ หากท่านทั้งหลายจะไม่เชื่อ
มันที่เดียวท่านทั้งหลายจะไม่ดำรงมั่นคง อิสยาห์ 7:7, 8

สันตะปาปา ซึ่งเป็นหญิงที่นังอยู่บนสัตว์ร้ายนั้น ปกครองเหนือบรรดากษัตริย์ทั้งสี่แห่งแผ่นดินโลก
กษัตริย์เหล่านั้นถูกแทนภาพไว้ว่าเป็น "กษัตริย์สิบองค์" ซึ่งคืออำนาจแห่งพญานาคในยุคสุดท้าย
พวกเขาคือกษัตริย์ที่หญิงแพศยาแห่งเมืองไทรลวงประเวณีด้วย "กษัตริย์สิบองค์"
เหล่านั้นถูกบีบบังคับให้ยอมรับอำนาจของสันตะปาปา
แต่กษัตริย์ผู้เป็นใหญ่ที่สุดในบรรดากษัตริย์สิบองค์นั้นคือสหรัฐอเมริกา เพราะฉะนั้น
สหรัฐอเมริกาจึงถูกแทนภาพด้วยอาหับ กษัตริย์แห่งอาณาจักรเหนือทั้งสิบเผ่าของอิสราเอลด้วยเช่นกัน เลข
"เจ็ด" แทนความหมายว่า "ครบถ้วนสมบูรณ์"
และเมื่อสันตะปาปาถูกพรรณนาว่าทรงครอบครองเหนือบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก
นางก็กำลังครอบครองเหนือกษัตริย์สิบองค์ด้วย และนางนังอยู่บนศิระทั้งเจ็ดนั้นด้วย

นี่คือปัญญาที่มีความเข้าใจ เพราะผู้มีปัญญาในยุคสุดท้ายใช้ระเบียบวิธี "บรรทัดต่อบรรทัด"
และพวกเขาตระหนักว่าสัญลักษณ์แต่ละอย่างของศิลปะแห่งการปกครองที่หญิงแพศยาปกครองอยู่นั้น
ล้วนซึ่งความจริงประการเดียวกัน นางยังปกครองเหนือภูเขาเจ็ดลูกด้วย และพวกมิลเลไรรู้ได้ระบุว่า "ภูเขา"
ในคำพยากรณ์พระคัมภีร์เป็นสัญลักษณ์ของอาณาจักร แต่พวกเขายังระบุด้วยว่าสัญลักษณ์ต่าง ๆ
มีความหมายมากกว่าหนึ่งประการ

ภูเขาเป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักรด้วย "ภูเขาบริสุทธิ์อันรุ่งโรจน์"
ในพระคัมภีร์เป็นตัวแทนของคริสตจักรของพระเจ้า

พระวจนะซึ่งอิสยาห์บุตรของอามอสได้เห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม และจะบังเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายว่า
ภูเขาแห่งพระนิเวศของพระยาห์เวห์จะได้รับการสถาปนาไว้บนยอดแห่งบรรดาภูเขา
และจะถูกยกให้สูงเหนือเนินเขาทั้งหลาย และประชาชาติทั้งสิ้นจะหลั่งไหลมายังภูเขานั้น
และชนเป็นอันมากจะพากันไปและกล่าวว่า มาเกิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาแห่งพระยาห์เวห์
ไปยังพระนิเวศของพระเจ้าแห่งยาโคบ และพระองค์จะทรงสั่งสอนเราให้รู้ทางของพระองค์
และเราจะดำเนินในวิถีของพระองค์ เพราะว่าธรรมบัญญัติจะออกมาจากศิโยน
และพระวจนะของพระยาห์เวห์จากเยรูซาเล็ม อิสยาห์ 2:1-3

“พระนิเวศขององค์พระผู้เป็นเจ้า” คือคริสตจักรของพระองค์ และเป็น “ภูเขา”
หญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ผู้นั้นนั่งอยู่บนภูเขาเจ็ดลูก ซึ่งจึงระบุให้เห็นว่านางปกครองเหนือคริสตจักรทั้งปวง
เช่นเดียวกับที่นางปกครองเหนือกษัตริย์ทั้งปวง
นางมีอำนาจควบคุมเหนือคริสตจักรทั้งปวงและเหนือบรรดารัฐทั้งปวงทั่วทั้งโลก

นิมิตที่อิสยาห์ระบุว่าได้มาถึงเขา “เกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม” ซึ่งเราเพิ่งอ้างถึงนั้น ดำเนินต่อไป
และยังคงเป็นตอนเดียวกันในบทที่สี่ และตามทีอิสยาห์กล่าวไว้ เป็น “วันเดียวกัน” ที่ผู้คนกล่าวว่า “มาเกิด
ให้เราขึ้นไปยังภูเขาแห่งพระเยโฮวาห์ ไปยังพระนิเวศของพระเจ้าแห่งยาโคบ” ในเวลาเดียวกันนั้น
มีการกล่าวถึง “หญิงเจ็ดคน”

และในวันนั้น หญิงเจ็ดคนจะยึดชายคนเดียวไว้ กล่าวว่า “เราจะกินอาหารของเราเอง
และสวมเสื้อผ้าของเราเอง ขอเพียงให้เราได้เรียกตามชื่อของท่าน เพื่อจะเอาความอภัยของเราออกไป”
ในวันนั้น กิ่งของพระยาห์เวห์จะงดงามและรุ่งโรจน์
และผลแห่งแผ่นดินจะเลิศล้ำและงดงามสำหรับบรรดาผู้ที่รอดพ้นแห่งอิสราเอล และจะบังเกิดขึ้นว่า
ผู้ที่เหลืออยู่ในศิโยน และผู้ที่คงอยู่ในเยรูซาเล็ม จะได้ชื่อว่าบริสุทธิ์
คือทุกคนที่ถูกจดไว้ท่ามกลางผู้มีชีวิตในเยรูซาเล็ม
เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงชำระความโสมมของบุตรสาวแห่งศิโยนออกไป
และทรงชำระโลหิตของเยรูซาเล็มจากท่ามกลางเมืองนั้น โดยวิญญูณแห่งการพิพากษา
และโดยวิญญูณแห่งการเผาผลาญ และพระยาห์เวห์จะทรงเนรมิตเหนือที่อาศัยทุกแห่งบนภูเขาศิโยน
และเหนือชุมชนชนทั้งหลายของนาง ให้มีเมฆและควันในเวลากลางวัน
และให้มีแสงสว่างของไฟลุกโพลงในเวลากลางคืน เพราะเหนือศักดิ์ศรีสิ่งนั้นจะมีเครื่องป้องกัน
และจะมีพลพลาเป็นร่มเงาในเวลากลางวันจากความร้อน และเป็นทีลี้ภัย
และเป็นทีกำบังจากพายุและจากฝน อิสยาห์ 4:1-6

“วัน” ซึ่งเป็นหัวข้อแห่งนิมิตของอิสยาห์นั้น คือ “ชั่วโมง” แห่งแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในพระธรรมวิวรณ์
บทที่สิบเอ็ด บรรดาผู้มีปัญญาที่ได้รับคำตักเตือนให้ “กลับมา” จากความผิดหวังเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2020
และได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดของเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก
และผู้ซึ่งถูกรวบรวมเข้าด้วยกันโดยคำพยากรณ์ครั้งแรกของเอเสเคียล
ย่อมได้รับการประทับตราเมื่อพวกเขาอมรับข่าวสารประการที่สองของเอเสเคียลเรื่องลมทั้งสี่แห่งอิสลาม
แล้วพวกเขาก็จึงถูกรับขึ้นไปในสวรรค์เป็นธงสัญญาณ และบุตรคนอื่น ๆ
ของพระเจ้าในบาบิโลนก็เริ่มตบสนองต่อคำเรียกให้ออกมาจากบาบิโลน ซึ่งเริ่มต้นขึ้น ณ แผ่นดินไหว่นั้น
อันเป็นกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า ฝูงแกะอื่นของพระเจ้าได้ยินข่าวสารให้ออกมาจากบาบิโลน
และพวกเขาประกาศว่า “เชิญมาเกิด และให้เราขึ้นไปยังภูเขาแห่งพระยาห์เวห์
ไปยังพระนิเวศของพระเจ้าแห่งยาโคบ”

ใน “ชั่วโมง” นั้น

หญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่เริ่มขับบทเพลงของนางและลวงประเวณีกับบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก
ผู้ที่มีได้มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกก็ติดตามหญิงแพศยานั้นไป
และคริสตจักรทั้งหลายของพวกเขาที่ตกอยู่ใต้อำนาจของนาง คริสตจักรเหล่านั้นอิสยาห์ได้พรรณนาไว้ว่าเป็น
“สตรีเจ็ดคน” “สตรีเจ็ดคน” นั้นคือ “ภูเขาเจ็ดลูก” ซึ่งสันตะสำนักจะปกครอง
เมื่อสหรัฐอเมริกาบังคับให้ทั่วทั้งโลกตั้งรูปของสัตว์ร้ายขึ้น
ซึ่งจะหึ่งพุดได้และทำให้คนทั้งปวงรับเครื่องหมายแห่งอำนาจของสันตะสำนัก

“สตรีทั้งเจ็ดนั้นจะยึดชายคนหนึ่งไว้” และ “ชาย” คนนั้นก็คือ “ชาย” ที่เปาโลระบุว่า เป็น “มนุษย์แห่งบาป”
ในช่วงเวลาแห่งการทดสอบนั้น บรรดาผู้ที่ยังคงอยู่ “ในเยรูซาเล็ม” จะได้ชื่อว่าบริสุทธิ์

คือทุกคนที่ถูกจดชื่อไว้ท่ามกลางผู้มีชีวิตในเยรูซาเล็ม”

ประชากรของพระเจ้าคือบรรดาผู้ในช่วงเวลานั้นที่มีชื่อของตนถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต

คือหนังสือของพระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่ก่อนทรงวางรากฐานของโลก ส่วนอีกพวกหนึ่งซึ่งยึดถือ “มนุษย์แห่งบาป” ไว้ คือคนเหล่านั้นในพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบสามที่นมัสการมนุษย์แห่งบาปนั้น

และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกจะนมัสการมัน คือทุกคนที่มีชื่อของตนมิได้ถูกจารึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกทรงวางรากฐานของโลก ถ้าผู้ใดมีหู ก็จงฟังเถิด
วิวรณ์ 13:8, 9

“ข้าวโม่ง” แห่งแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ซึ่งคือวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์ คือบททดสอบของการพิพากษาใต้สวนและการพิพากษานั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานว่า ชื่อของท่านถูกพบหรือไม่ถูกพบว่าจารึกไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ดังนั้น

ในเวลาอันสั้น คนสองจำพวกซึ่งแสดงโดยความสัมพันธ์ต่อหนังสือแห่งชีวิต จึงกำลังชี้ให้เห็นฉากสุดท้ายแห่งการพิพากษาโดยตรง ผู้ที่ยึดถือ “มนุษย์แห่งบาป” ประกาศว่าพวกเขาจะ “กิน” “อาหารของตนเอง และสวม” “เครื่องนุ่งห่มของตนเอง” แต่ความปรารถนาสำคัญที่สุดของพวกเขาคือ “ขอให้เราได้ชื่อว่าเป็นของท่าน”

พวกเขาจะยังคงยึดถ้อยแถลงหลักความเชื่อซึ่งหลักคำสอนของตนเองไว้ (“กินอาหารของตนเอง”) และยังคงไว้ซึ่งคำประกาศตนตามนิกายของตน (“เครื่องนุ่งห่มของตนเอง”) แต่ยอมรับนามของ “คนบาป” นั้น นามของ “คนบาป” คือ “คาทอลิก” ซึ่งหมายถึง “สากล” ผู้ที่ยึดถือ “คนบาป” นั้น ปรารถนาจะเข้าเป็นส่วนหนึ่งของ “คริสตจักรสากล” ซึ่งก็คือคริสตจักรคาทอลิก พวกเขาปรารถนาความสัมพันธ์นั้นเพื่อจะ “ลบล้าง” “ความอภัย” ของตน

“ความอภัย” นั้นกล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญสองประการของสัตว์ร้ายซึ่งครอบครองเหนือคริสตจักรทั้งปวงและเหนือบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นในยุคสุดท้าย ใน “ช่วยยามแห่งแผ่นดินไหวใหญ่” ในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด “วิบัติประการที่สามมาอย่างรวดเร็ว” “วิบัติประการที่สาม” คืออิสลาม ใน “ช่วยยามแห่งแผ่นดินไหวใหญ่” ในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด แตรใบที่เจ็ดก็ดังขึ้น แตรใบที่เจ็ดคืออิสลาม อิสลามโจมตีใน “ช่วยยามแห่งแผ่นดินไหวใหญ่” เพราะบรรดาแตรทั้งหลายนั้นเป็นเครื่องมือเชิงพยากรณ์ที่พระเจ้าทรงใช้ในการพิพากษาการบังคับนมัสการในวันอาทิตย์ตลอดประวัติศาสตร์ของโลก

เมื่อ “ความพินาศแห่งชาติ” ของสหรัฐอเมริกาถูกนำมาให้เกิดขึ้น กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้าแล้ว “บรรดาประชาชาติจะโกรธเคือง” ตามคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ อิสลามคือสิ่งที่ทำให้บรรดาประชาชาติโกรธเคือง ดังที่แสดงไว้โดยการกล่าวถึงอิสลามครั้งแรกในพระธรรมปฐมกาล

และทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ตรัสแกนางว่า ดูเถิด เจ้ามีครรภ์อยู่ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และจะเรียกนามของเขาว่าอิซมาเอล เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงสดับความทุกข์ลำบากของเจ้า และเขาจะเป็นคนดุจลาปา มือของเขาจะต่อสู้ทุกคน และมือของทุกคนจะต่อสู้เขา และเขาจะอาศัยอยู่ต่อหน้าพี่น้องทั้งสิ้นของเขา ปฐมกาล 16:11, 12

“ความอภัย” แห่งยุคสุดท้ายคือศาสนาอิสลาม คริสตจักรทั้งหลายและประชาชาติทั้งหลายของโลกจะตกอยู่ใต้อำนาจของระเบียบโลกใหม่แห่งองค์การสหประชาชาติ ซึ่งอยู่ภายใต้การปกครองของคริสตจักรคาทอลิก สันตะปาปาจะประทับอยู่เหนือระบบโลกเดียว เช่นเดียวกับที่คอนสแตนตินได้ประหามัณฑ์ประทับแก่ตำแหน่งสันตะปาปาในปี 330 ประชาชาติทั้งหลายจะตัดสินว่า ความสามารถของพวกเขาในการรับมือกับสงครามซึ่งอิสลามนำมาต่อมนุษยชาตินั้น

จะสำเร็จได้ก็ด้วยความร่วมมือเป็นหนึ่งเดียวเท่านั้น

ซึ่งจะต้องอาศัยการยอมอยู่ใต้อำนาจทางศีลธรรมบางประการ ซึ่งสหรัฐอเมริกาจะยืนยันกรณาคือคริสตจักรโรมัน เช่นเดียวกับที่จัสตินเนียนได้มอบอำนาจอันยิ่งใหญ่แก่คริสตจักรคาทอลิกในปี 533

ประวัติศาสตร์ก็ถูกทำให้ซ้ารอย สหรัฐอเมริกาจะใช้กำลังทางทหารของตนบีบบังคับโลกให้เชื่อฟัง เช่นเดียวกับที่โคลวิสได้กระทำเพื่อคริสตจักรคาทอลิกในปี 496 ประวัติศาสตร์ของวัวร์น บทที่สิบสาม ข้อสอง จะถูกทำให้ซ้ารอยอีกครั้งหนึ่ง

และสัตว์ร้ายที่ข้าพเจ้าเห็นนั้นมีลักษณะเหมือนเสือดาว เท้าของมันเป็นเหมือนเท้าหมี และปากของมันเหมือนปากสิงโต และพญานาคได้มอบฤทธิ์อำนาจ บัลลังก์ และสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่แก่สัตว์ร้ายนั้น วัวร์น 13:2

เมื่อรูปเคารพนั้นถูกตั้งขึ้นแล้ว บรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ผู้ซึ่งถูกทำให้กลัวด้วยการโจมตีของอิสลาม จะตระหนักว่า "การตำหนิประณาม" อิสลามอย่างสากล

ซึ่งถูกใช้เพื่อนำให้รูปเคารพของสัตว์ร้ายทั่วโลกบังเกิดขึ้นนั้น มิใช่ "การตำหนิประณาม" ที่ "มนุษย์แห่งบาบ" (เยเซเบล) ใส่ใจอยู่จริง ๆ สายเกินไปแล้ว โลกจะพบว่าเยเซเบลหาได้ใส่ใจอิสลามไม่ หากแต่ใจของนางปรารถนาจะฆ่าเอลียาห์ ดังที่เฮโรเดียสได้ขायอหั้นผู้ให้บังพิศมา.

"จิตใจที่มีปัญญา" คือ "จิตใจของผู้มีปัญญา" และ "ผู้มีปัญญา" คือบรรดาผู้ที่เข้าใจ "ความรู้ที่เพิ่มพูนขึ้น" ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อสิงโตแห่งเผ่ายูดาห์ทรงแกะตราการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์ ไม่นานก่อนที่เวลาพระคุณจะสิ้นสุดลง.

แล้วท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "อย่าผินก่อกองคำแห่งคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ไว้ เพราะว่าเวลาก็ใกล้เข้ามาแล้ว ผู้ใดที่ไม่ชอบธรรม ก็ให้ผู้นั้นไม่ชอบธรรมต่อไป และผู้ใดที่โสมม ก็ให้ผู้นั้นโสมมต่อไป และผู้ใดที่ชอบธรรม ก็ให้ผู้นั้นชอบธรรมต่อไป และผู้ใดที่บริสุทธิ์ ก็ให้ผู้นั้นบริสุทธิ์ต่อไป" วัวร์น 22:10, 11

"ศิระหังเจ็ดนั้นคือภูเขาหังเจ็ด ซึ่งหญิงนั้นนั่งอยู่บนนั้น"

หมายถึงความจริงที่ว่าระบบสันตะปาปาจะปกครองเหนือทั้งคริสตจักรและรัฐ

สัญลักษณ์มีความหมายมากกว่าหนึ่งประการ และสัญลักษณ์ทั้งหลายนั้นต้องได้รับการนิยามและเข้าใจตามบริบทของตอนพระคัมภีร์ที่มีการนำเสนอสัญลักษณ์นั้น ข้อโต้แย้งจึงเกิดขึ้นว่าข้อนี้ระบุว่าศิระหังหลายคือภูเขาแล้วเหตุผลอันใดจึงจะใช้ยืนยันการจำแนกความแตกต่างระหว่างศิระหังหลาย (การปกครองฝ่ายรัฐ) กับภูเขาทั้งหลาย (การปกครองฝ่ายศาสนจักร)?

ความแตกต่างนั้นได้รับการสถาปนาไว้ในพระธรรมดาเนียลบทที่เจ็ดและแปด ในบทที่เจ็ด

ทั้งโรมนอกศาสนาและโรมของสันตะปาปาต่างก็ถูกระบุว่า "แตกต่าง" จากสัตว์ทั้งหลายที่มาก่อนมัน।

เมื่อบทที่เจ็ดถูกนำมาประกบกับบทที่แปด (บรรทัดซ้อนบรรทัด) เราพบว่าในบทที่แปด

เขาเล็กของโรมสลบไปมาระหว่างชาย หญิง ชาย หญิง สัญลักษณ์หนึ่งเดียว (เขาเล็ก)

ซึ่งเป็นตัวแทนของอำนาจสองประการ ในบทเหล่านั้น เขาหนึ่งเขาคืออาณาจักร และอาณาจักรก็คือศิระหังด้วย ในบทที่แปด เขาเล็กเป็นตัวแทนของอาณาจักรสองอาณาจักร

คืออาณาจักรที่สี่และอาณาจักรที่ห้าแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ เขาเล็กเป็นสัญลักษณ์แทนสองอาณาจักร และอาณาจักรทั้งสองที่มันเป็นตัวแทนนั้นคืออาณาจักรที่บั้งซีถึงการรวมกันของการปกครองฝ่ายบ้านเมืองและการปกครองฝ่ายศาสนจักร ศิระหังเจ็ด ซึ่งเป็นภูเขาหังเจ็ดด้วยนั้น เป็นตัวแทนของอาณาจักรสองอาณาจักร และอาณาจักรหนึ่งคือการปกครองฝ่ายศาสนจักร ส่วนอีกอาณาจักรหนึ่งคือการปกครองฝ่ายบ้านเมือง

ในพระธรรมดาเนียลบทที่สอง มีพยานอีกประการหนึ่งถึงสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์นี้ เพราะในทีนั้น อาณาจักรสุดท้าย ซึ่งพวกมิลเลอไรต์เข้าใจว่าเป็นอาณาจักรที่สี่คือโรม ถูกแทนด้วยเหล็กและดินเหนียว เหล็กและดินเหนียวถูกนำมารวมกัน แม้ว่าในความเป็นจริงแล้วเหล็กยอมไม่รวมเข้ากับดินเหนียวก็ตาม กระนั้น เมื่อซิสเตอร์ไวท์อธิบายถึง “เหล็กและดินเหนียว” นางเชื่อมั่นเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจศาสนจักรและอำนาจรัฐ ดังที่ถูกแทนไว้โดยเขาเล็กในบทที่แปด และศิระหังหลายแห่งวิวรณ์บทที่สิบเจ็ดซึ่งเป็นภูเขาด้วยเช่นกัน

“เราได้มาถึงกาลเวลาที่พระราชกิจอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าถูกแทนด้วยเท้าของรูปปั้นนั้น ซึ่งในนั้นเหล็กได้ผสมกับดินเหนียวปนเปื้อน พระเจ้าทรงมีประชากรของพระองค์ เป็นประชากรที่ทรงเลือกไว้ ซึ่งการหยั่งรู้ของเขาทั้งหลายจะต้องได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ผู้ซึ่งจะต้องไม่กลายเป็นมลทินด้วยการวางไม้ หญาแห่ง และฟางลงบนรากฐาน จิตวิญญาณทุกดวงที่สวดขอร้องต่อพระบัญญัติของพระเจ้าจะเห็นว่า ลักษณะอันจำแนกความเชื่อของเราคือวันสะบาโตวันที่เจ็ด หากรัฐบาลจะให้เกียรติวันสะบาโตตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ รัฐบาลนั้นก็จะต้องตั้งมั่นอยู่ในฤทธิ์เดชของพระเจ้าและในการพิทักษ์ความเชื่อซึ่งได้ทรงมอบไว้แก่ธรรมิกชนครั้งเดียวเป็นพอ แต่บรรดาผู้บุรุษจะเชิดชูวันสะบาโตเทียมเท็จ และจะผสมความเชื่อทางศาสนาของตนเข้ากับการถือรักษาสิ่งนี้ซึ่งเป็นบุตรของสันตะปาปา โดยยกมันขึ้นเหนือวันสะบาโตซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงชำระและทรงอวยพระพรไว้ ทรงแยกไว้ให้มนุษย์ถือรักษาให้บริสุทธิ์ เป็นหมายสำคัญระหว่างพระองค์กับประชากรของพระองค์ตลอดพันชั่วอายุคน การผสมกันของอำนาจศาสนจักรกับอำนาจรัฐนั้นถูกแทนด้วยเหล็กและดินเหนียว การรวมกันนี้กำลังบ่อนทำลายอำนาจทั้งสี่ของคริสตจักรทั้งหลาย การมอบอำนาจของรัฐให้แก่คริสตจักรเช่นนี้จะก่อให้เกิดผลร้าย มนุษย์ทั้งหลายเกือบได้ล่วงเลยจุดแห่งความอดกลั้นของพระเจ้าไปแล้ว พวกเขาได้ทุ่มกำลังของตนลงในทางการเมือง และได้รวมตัวกับสันตะปาปา แต่เวลาจะมาถึงเมื่อพระเจ้าจะทรงลงโทษบรรดาผู้ที่ทำให้พระราชบัญญัติของพระองค์ไร้ผล และการงานชั่วของพวกเขาย้อนกลับมาสู่พวกเขาเอง” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168, 1169.

เราจะศึกษาต่อในบทความถัดไป

“ในภาพเหตุการณ์ซึ่งเป็นตัวแทนพระราชกิจของพระคริสต์เพื่อเรา และการกล่าวหาของซาตานอย่างแน่วแน่ต่อเรา โยชูว้ายืนอยู่ในฐานะมหาปุโรหิต และทูลขอแทนประชากรของพระเจ้าผู้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ ขณะเดียวกัน ซาตานเป็นตัวแทนของประชากรของพระเจ้าในฐานะคนบาปใหญ่หลวง และนำบัญญัติร้ายชื่อบาปทั้งหลายซึ่งมันได้ล่อลวงให้พวกเขากระทำตลอดชั่วชีวิตของพวกเขามาถวายต่อพระพักตร์พระเจ้า และยืนยันว่า เพราะการล่วงละเมิดของพวกเขา พวกเขาควรถูกมอบไว้ในมือของมันเพื่อให้มันทำลาย มันยืนยันว่าพวกเขาไม่ควรได้รับการคุ้มครองโดยทูตสวรรค์ผู้ปรณินับดีจากการสมคบคิดของความชั่วร้าย มันเต็มไปด้วยความโกรธ เพราะมันไม่อาจมีประชากรของพระเจ้าเป็นมดๆ ร่วมกับโลก เพื่อให้พวกเขาขอบความจงรักภักดีโดยสิ้นเชิงแก่ตนเองได้ กษัตริย์ทั้งหลาย และผู้ครอบครองและผู้ว่าราชการ ได้ประทับตราของปฏิปักษ์พระคริสต์ไว้บนตนเอง และได้รับการพรรณนาเป็นพยานาคซึ่งออกไปทำสงครามกับธรรมิกชน—กับบรรดาผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าและมีความเชื่อของพระเยซู ในความเป็นศัตรูของพวกเขาต่อประชากรของพระเจ้า พวกเขาจึงแสดงตนว่ามีความผิดในเรื่องการเลือกบารับบัสแทนพระคริสต์ด้วย”

“พระเจ้าทรงมีคดีความกับโลก เมื่อการพิพากษาจะตั้งขึ้น และหนังสือทั้งหลายจะถูกเปิดออก
พระองค์ทรงมีบัญชีอันน่าสะพรึงกลัวที่จะทรงเสาะหา
ซึ่งหากมนุษย์มิได้ถูกทำให้มีตบอดและถูกล่อลวงด้วยความหลงผิดและการหลอกลวงจากซาตานแล้ว
บัดนี้สิ่งนั้นคงจะทำให้โลกหวาดกลัวและสิ้นสะท้าน
พระเจ้าจะทรงเรียกโลกให้รับผิดชอบต่อการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรองค์เดียวผู้ทรงถือกำเนิดจากพระองค์
ผู้ซึ่งโดยเจตนาและผลในทางปฏิบัติแล้ว โลกได้ตรึงกางเขนอีกครั้ง และประจานต่อหน้าสาธารณชน
ด้วยการข่มเหงประชากรของพระองค์ โลกได้ปฏิเสธพระคริสต์ในบุคคลแห่งวิสุทธิชนของพระองค์
ได้ปฏิเสธข่าวสารของพระองค์ในการปฏิเสธข่าวสารของผู้พยากรณ์ อัครทูต และผู้สื่อสารทั้งหลาย
พวกเขาได้ปฏิเสธบรรดาผู้ที่เป็นผู้ร่วมงานกับพระคริสต์ และด้วยเหตุนี้พวกเขาจะต้องถวายคำชี้แจง”
Testimonies to Ministers, 38, 39.